

Ebbot Lundberg i aktion. Att ha en tv-känd artist på armlängds avstånd ger en härlig stämning.

Hanna Enblad och Anna Ihlis höll hög kvalitet med övriga tjejer i bandet.

Liten festival av modell annorlunda

När Andrea Edwards föreslog att man skulle ordna en festival i lilla Skenshyttan några kilometer från Romme Alpin på vägen mot Smedjebacken var det många av de 60 boende som var tveksamma till projektet. Skulle det bli en massa alkohol och droger i deras hembygdsgränd – eller "lokal'n", som den kallas?

Styrelsen till hembygdsgränden med ordföranden Christer Karlsson i spetsen ställde sig dock positiv. "Antölugen" skulle den användas lite mer än till midsommarfirande, vårlunch och en och annan föreläsning! Andrea, dotter till Inga Edwards som i slutet på 1960-talet varit med att starta Nationalteatern, ville inte ge sig. Detta skulle bli en annorlunda festival, en familjehändelse med ett brett program som kunde locka alla åldrar. Skenstafestivalen skulle dessutom ha ett begränsat antal besökare. Det skulle säljas högst 400 biljetter, vilket gav hela evenemanget en karaktär av lyxfestival. Välkända artister på armlängds avstånd, mängder av olika aktiviteter, matservice till låga priser. Det var allt annat än en vanlig rock- eller popfestival. Två dagar från middagstid till efter midnatt fyllda med aktiviteter.

Bygden samarbetade

Hos de boende i Skenshyttan väcktes ett sällan skadat engagemang. Affischer sattes upp. Man erbjöds att bli volontärer. Arbeta som vakt, eller i servering, transportera artister. Delta i uppbyggnad och återställning. Ersättningen blev fritt inträde till festivalen.

Men man fick också gärna ha medverkande boende hos sig. Och artisterna lockades med boende i pittoreska röda stugor med underbar utsikt genom fönstren och nära till bad, och kanske med utedass! Det sägs att Ebbot Lundberg, känd från tv, var den ende som hade toa i

Det sägs att Andrea Edwards sjöng *Jack the Ripper* för att skrämma sina lekkamrater, men denna kväll lyste sångglädjen igenom när hon och Mamma Inga Edwards ledde allsungen.

sin stuga. Plötsligt var tveksamheten bortblåst och det ordnades 40 övernattningsplatser till volontärer utifrån och till artister, och minst lika många av Skenshyttborna ställde upp och hjälpte till under festivalen.

Dagen innan festivalen sattes ett antal affischer upp. Festivalparkering, Kristoffers tält, här bor "namnet på en artist", för att inte tala om alla skyltar som visade mot Skenshyttans bygdegård.

Man lär till och med ha fått bussen från Borlänge som skulle ha vänt i Koppslahyttan sex kilometer bort att fortsätta fram till Skenstakorset och släppa av festivalbesökare. Detta om något beskriver bygdens engagemang för denna festival.

Många aktiviteter

Den 11 juli bar det av. Till Skenshyttan anlände artister som Ebbot Lundberg, Kajsa Grytt, Anna Ihlis, Anna Henriksson, Maria Grahn och Pale från Nationalteatern. Även lokala förmågor som Nicolai Dunger, Elin Skarin, Idris och KC Baby anlände i god tid. Men programmet innehöll också aktiviteter som fiskdamm för barn och senare också för vuxna.

skapade en stämning av närvarande och fest, trots den ganska sena timmen.

Den andra festivaldagen blev den första lik, men med nya artister och upptåg. Mitt ute bland publiken stod plötsligt fyra musiker som kallades Karl Oskar Nygrens kallasorkester och bjöd på en härlig musikalisk show med texter som lockade till glada skratt. Inne i bygdegården bjöds det på politiskt samtal ur ett filosofiskt perspektiv och för barnen fanns kaninhoppning som följdes av samma kaninhoppning för vuxna med barnen som jury. Tala om glädjestämning!

Kvällens huvudnummer var när Maria Grahn och Pale från Nationalteatern tillsammans med sina musiker anträdde scenen. Då förstod alla valet av Skenshyttan som festivalort. Det var här i Bygdegården som den progressiva teatergruppen Nationalteatern spelade sin första barnteaterföreställning 1970. Med på scenen som barnskådespelare var Andrea som då kallades Ea och hennes mamma Inga, en av de drivande medlemmarna i gruppen som egentligen startade i Göteborg i slutet av 1960-talet. I dag har Andrea fortsatt sin karriär som skådespelare och Inga finns kvar i huset i Skenshyttan. En av medlemmarna i Nationalteatern är numera känd som ICA-Stig, en annan är Ulf Dageby.

Ett hjärtats val

Ingas far, Anders Botorp, kom från Stockholm och blev så betagen av naturen i Skenshyttan att han köpte ett hus och sedan dess har familjen tillbringat all ledig tid här uppe. Hans dotter, Inga och hennes dotter Andrea blev lika förtjusta i denna lilla lite avlägsna by, så valet av spelplats var ett hjärtats val.

Det som nu hände var en ren happening. Maria Grahn berättade om Nationalteatern och hon och Pale sjöng deras mest välkända slagdängor. Märkligt

nog kunde den ganska unga publiken längst fram texterna till sånger som *Livet är en fest* och *Hanna från Arlööv*. Dessa var populära långt innan den unga publiken föddes, men de lever tydligen över generationsgränserna.

Detta förstärktes också när mor och dotter, Inga och Andrea Edwards, tog scenen i besittning och sjöng låten *Jack the Ripper* som Andrea som barn använt för att skrämma sina lekkamrater med. Där fick sångglädjen och festen ansikten av de som satsat mest och som vunnit allt. Efter det framträdandet var det som om alla champagnekoror smält, fyrverkerierna bränts av och alla festivalbesökare nynnande *Jack the Ripper* kunde släppta hemåt i natten och önska att denna festival ska återkomma inom en snar framtid.

Nästa gång?

Hur gick det då med farhågorna? Jo, de kom helt på skam. Det fanns ett par vakter i uniform, men ingen att ingripa mot. Det fanns gott om volontärer, lätt igenkännbara i orangea t-skjortor, och med uppdrag att hjälpa både artister och publik tillrätta. Inga parkeringsproblem rädde, för man ordnade transporter med minibussar både till nattlogi och parkeringsplatser en bit bort från Skenshyttan.

Visst – det såldes starköl och vin till maten och som bara fick förtäras inom avskilt område, men inte en knarkare och knappt en rökare på långt avstånd.

Alla som utan kostnad öppnade sina stugor för artister och tillresta volontärer berättar samma sak. Man har mött och tagit hand om trevliga människor och fått minnen för livet. Självklart ställer man upp igen nästa gång.

Text och foto:
Kjell Mazetti